

Arrest

nr. 74 618 van 3 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DE BOTH, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 16 december toe op de luchthaven van Zaventem terwijl ze in het bezit was van een visum type D met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

1.2. De Belgische echtgenoot van verzoekster ziet af van de gezinshereniging waardoor het reisdoel van verzoekster komt te vervallen en haar een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving wordt overhandigd (bijlage 11).

1.3. Verzoekster diende op 16 december 2011 onmiddellijk een asielaanvraag in (bijlage 25).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per drager in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Chinese nationaliteit en bent afkomstig uit Nanning in de provincie Guangxi. In oktober 2009 ontmoette u in China een Belgische man met wie u voorheen correspondeerde. Op 7 december 2010 huwde u officieel met deze Belgische man in China. Op 15 december 2011 reisde u naar België om u in het kader van familiehereniging bij uw echtgenote te voegen. Hier aangekomen op 16 december 2011, wou uw echtgenoot niets meer met u te maken hebben, waardoor het reismotief verviel en u in het kader van een repatriëring naar China werd vastgehouden in het Transitcentrum 127 te Melsbroek. U vroeg in België asiel aan omdat u door het mislukte huwelijk ernstig gezichtsverlies heeft opgelopen en uw familie niet meer onder ogen durfde te komen. U vreest ook dat u om dezelfde redenen door bekenden in China zult worden beschimpt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar China een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming zou lopen. De door u aangehaalde feiten, namelijk het gezichtsverlies dat u tengevolge het afspringen van uw huwelijk gaat leiden ten aanzien van uw familie en eventueel het voorwerp van spot te zijn voor mensen uit uw naaste omgeving, zijn immers onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde gewag te kunnen maken van een vervolging in de zin van de Geneefse Conventie. Nergens haalt u aan dat uw fysieke integriteit bij een eventuele terugkeer naar China in gevaar zou komen. Wanneer u meermaals wordt gevraagd welke problemen u in China zou tegenkomen, beperkt u zich met te stellen dat u de schande voor uw familie niet kunt dragen voor het mislukken van uw huwelijk en dat u door uw kennissen zult worden bespot. Nergens maakt u gewag dat, omwille van uw mislukt huwelijk, uw leven in gevaar wordt gebracht door uw familie en door de mensen die u eventueel zouden bespotten. Hoe dan ook in de hypothese dat dit wel het geval zou zijn, kan nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat u geen beroep zou kunnen doen op een redelijke bescherming van de Chinese autoriteiten. U heeft immers nooit problemen met de autoriteiten gekend.

Verder heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar China een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zou lopen zoals omschreven in artikel 48/4 § 2 b) van de wet op subsidiare bescherming. Dat u door familie en kennissen riskeert te worden bespot of te worden afgewezen is in de gegeven omstandigheden mogelijk, doch er kan niet worden gesteld dat het ook vaststaat dat dit ook daadwerkelijk zal gebeuren. Als het voor u ondraaglijk is om uw familie en kennissen onder ogen te komen, kunt u dergelijke pijnlijke confrontaties nog altijd vermijden door elders in Guangxi te gaan wonen. U verklaarde immers dat u reeds tien jaar alleen in een appartement in Nanning woonde en na het ontslag bij uw vorige werknemer zelf in uw onderhoud kon voorzien. Aldus is er niets dat u belet om elders in Nanning, dat volgens informatie bij het administratief dossier gevoegd een miljoenenstad is, of op een andere plaats in Guangxi te draad opnieuw op te pikken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en geeft aan dat de overweging van het Commissariaat-generaal, dat de asielmotieven van verzoekster niet zwaarwichtig genoeg zijn opdat er sprake zou kunnen zijn van vervolging, niet met de werkelijkheid overeenstemt. Verzoekster stelt dat zij bij haar asielaanvraag de bijstand van een tolk mandarijns vroeg, maar dat tijdens het interview van 2 januari 2012 bleek dat de tolk de taal van verzoekster niet volledig begreep. Verzoekster wijst erop dat de tolk zelf verschillende malen aangaf dat hij verzoekster moeilijk kon verstaan omdat zijn taal en die van verzoekster qua uitspraak grote verschillen vertoonden. Volgens verzoekster werden verschillende feiten door de tolk verkeerd begrepen waardoor de weergave foutief is. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal besluit, heeft verzoekster wel degelijk een gegronde vrees om in China te worden vervolgd.

Verzoekster benadrukt dat ze radeloos is omdat haar echtgenoot niets meer met haar te maken wil hebben. Ze heeft nog geen contact durven opnemen met haar familie in haar thuisland. Omwille van de zeer negatieve houding van de Chinese maatschappij tegenover een vrouw die uit de echt gescheiden is, is verzoekster in de onmogelijkheid om terug te keren. Ze zou door haar familie, vrienden en kennissen worden uitgestoten en verdreven en haar reputatie en deze van haar familie zou worden geschaad. Verzoekster vreest dat zijzelf en haar familie in gevaar zijn en stelt liever zelfmoord te plegen dan terug te keren naar haar land van herkomst omdat ze daar nooit een menswaardig leven zou kunnen leiden. Verder wijst ze erop dat ze door haar werkloosheid op haar familie moet terugvallen en niet elders in China kan gaan wonen. Ten slotte stelt verzoekster dat de beslissing gebrekkig is omdat de situatie van verzoekster niet in rekenschap werd genomen.

2.2. In zoverre in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet, is het middel niet ontvankelijk aangezien artikel 48/1 van de vreemdelingenwet niet bestaat. Waar in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist het middel juridische grondslag. *In casu* kan de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. De kritiek van verzoekster op de bijstand van de tolk tijdens haar gehoor van 2 januari 2012 vindt geen grondslag in het administratief dossier. Uit de titelpagina blijkt dat verzoekster voor de aanvang van het interview werd gevraagd of zij de tolk goed begrijpt en dat er werd verduidelijkt dat eventuele problemen betreffende de tolk gemeld moesten worden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/01/2012, p. 1). In het gehoorverslag zelf kan geen enkele opmerking van verzoekster, noch van de tolk of van de dossierbehandelaar worden teruggevonden waaruit zou blijken dat er problemen waren omwille van een verschillende uitspraak. Ook op het einde van het gehoor werd hierover geen enkele opmerking gemaakt, zelfs niet door de advocate van verzoekster die het ganse gehoor had bijgewoond (*Ibid.*, eindpagina). Verzoekster poneert in haar verzoekschrift dat verschillende feiten door de tolk verkeerd begrepen werden, maar ze duidt niet *in concreto* aan welke passages uit haar relaas onjuist zouden zijn weergegeven. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster ook ter gelegenheid van de terechtzitting de mogelijkheid kreeg om hieromtrent toelichting te verschaffen, maar zij beperkte haar betoog tot een herhaling van de eerder weergegeven asielmotieven. Zij bracht ter terechtzitting geen elementen aan die zouden wijzen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

2.4. De door verzoekster aangehaalde feiten kunnen niet worden gelijkgesteld met vervolging. Deze feiten hebben een gemeenrechtelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. Het onbegrip vanwege de familie en vrienden van verzoekster en de reputatieschade omwille van haar mislukte gezinshereniging in België, waarbij verzoekster niet aantoonde dat zij zich in geval van problemen niet tot de autoriteiten kan wenden, kunnen niet als vervolging worden aanzien. Verzoekster gaf zelfs trouwens uitdrukkelijk te kennen dat zij geen vrees heeft ten aanzien van de overheid (stuk 5, Vragenlijst DVZ 20/12/2011, p. 21). Van vervolging is bovendien slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Verzoeksters loutere beweringen dat zijzelf en haar familie in gevaar zijn en dat zij geen menswaardig leven zou kunnen leiden volstaan niet om aannemelijk te maken dat de behandeling waaraan zij in haar land van herkomst zal worden blootgesteld kan gelijkgesteld worden met vervolging. De Raad merkt ook op dat verzoekster de negatieve houding in de Chinese maatschappij tegenover uit de echt gescheiden vrouwen niet in het minst met concrete gegevens ondersteunt. Haar werkloosheid en de onmogelijkheid om zich elders in China te vestigen, zijn tenslotte problemen van socio-economische aard die evenmin met vervolging kunnen worden gelijkgesteld.

2.5. Verzoekster voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de elementen van het dossier toont verzoekster niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3 of 48/5 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN